

CÁNH ĐIỀU TRONG BIỂN

Nguyệt Minh

Nó được ra đời bởi bàn tay khéo léo, tài hoa của nội . Ngày nó chào đời là ngày mà nó vui sướng nhất . Nó nhìn thấy ông ve vuốt nâng niu từng cọng tre mỏng mảnh để ghép thành thân cho nó . Ông lựa chọn loại giấy tốt nhất để tạo dáng hình cho nó , kết hợp màu sắc thật bắt mắt tô vẽ lên thân nó cho nó trông xinh xắn càng thêm xinh xắn . Trông duyên dáng lại càng thêm duyên dáng, trông kiều kỳ lại càng thêm kiều kỳ so với bao nhiêu bè bạn khác . Cái xóm chài nhỏ nhỏ này ai mà không biết ông . Một nghệ nhân tài hoa một thời của hội họa , của những tiếng đàn vắng vắng xa vọng ập ôm , chắt chứa bao hoài bão không thành . Ông đã già lắm , ngót trên 70 , nó thầm cảm ơn ông cho nó sinh ra đời trong bao nhiêu con mắt ghen tỵ của bạn bè, trong bao nhiêu cặp mắt thèm muốn của bọn trẻ . Nó cảm thấy sung sướng , tự hào , xen lẫn một chút tự mãn . Hôm nay là ngày ông cho nó thêm một chiếc đuôi dài tha thướt lộng lẫy . Nó reo lên cười thật vui với ông , ông cũng nhìn nó mỉm cười . Ôi ngày mai nó sẽ được bay cao , bay khỏe trước gió với tất cả lòng kiêu hãnh .

Đêm nay nó không ngủ được , nó trằn trọc mãi . Nó nghe tiếng sóng biển êm êm vỗ về như bài hát , nó nghe tiếng gió thổi nhẹ nhàng vi vu , nó nôn nao quá , sao thời gian lại dường như dừng lại . Nó ghét quá , trời mau sáng lên chứ ! Nó hét to , thật to , nhưng chẳng có ai nghe nó nói , chẳng có một ai nghe . Mọi vật cứ thế lặng lẽ như trên đũa cùng nó . Nó giận quá , ngày mai các người sẽ phải ganh tỵ với ta , Nó lắm bả thế . Nó gọi ông khe khẽ , nhưng ông không nghe thấy , ông say ngủ vì mệt , nó biết . Gió có vẻ mạnh hơn , không gian như bắt đầu biến đổi . Nó chột lưỡi : "trời như sắp mưa to . Nó hơi sợ . Mưa sẽ làm cho nó ướt mất . " Thế nhưng trời đã đổ mưa thật . Nó gọi ông và ông đã nghe thấy . Ông thức dậy mang nó vào nhà trước khi nó bị ướt . Nó thầm cảm ơn ông nhiều lắm .

Trời đã tạnh mưa , những tia nắng sớm muện màng vội vàng tỏa khắp không gian . Mọi người đầu lại về đây . Người đi chợ , kẻ dong thuyền ra biển , người thì phơi lưới , vá lưới , sự hối hả nhộn nhịp của một ngày mới bắt đầu . Ông và nó đang bên nhau cùng bọn trẻ . Ông đưa nó ra biển , mà không ông đang đi tìm một nơi cao hơn để ngồi , thì ra đó là một mỏm đá cao ráo , sạch sẽ . Ông nói chỉ đủ nó nghe : "bay lên cao nhe con và ngắm bầu trời xanh lộng gió giúp ông " . Lũ trẻ reo hò khích lệ nó , nó mỉm cười khi nằng gió cũng đồng tình cùng nó . Gió bắt đầu thổi và nó cứ thế mà bay cao . Nó nhìn thấy chung quanh nó cái gì cũng đẹp , cái gì cũng lạ , nó vui quá , tim nó đập nhanh , nhưng nó thích cảm giác này , một chút phiêu lưu , mạo hiểm , một chút tự hào , ngạo mạn cùng đời . Nó vênh tai , giương mắt tự đắc ngắm nhìn cảnh vật một cách sành điệu . Nó nhìn xuống bên dưới , mọi cái đều trở nên bé nhỏ , tầm thường . Nó nhìn thấy những con người nhỏ bé đang căng mắt , ngửa cổ để nhìn , để ngắm nó một cách say mê . Nó nhìn thấy những chú chim non nhìn nó với vẻ mặt kinh ngạc đầy thần phục . Nó thích chí cười hípc cả hai mắt . OÁI , OÁI , sao vậy ? sao vậy ? Nó la làng lên hình như có ai đó đang lôi nó tuột xuống . Nó hét lên cố sức kháng cự nhưng nó vẫn không đủ sức khi lực kéo đó mạnh hơn bản thân nó . Nó nhìn xuống tha'g' ông , lòng nó bỗng dịu lại . Hình như ông mệt lắm , mái tóc bạc phơ bay bay trước gió . Ông cười vui lắm , nó thấy ông như trẻ lại khi bên bọn trẻ . Những tiếng vỗ tay , reo hò vang lên làm nó đỏ mặt bối rối . Ông đặt nó lên bàn tay , cùng bọn trẻ kéo nhau về . Cho mãi đến tận bây giờ khi nằm trong lòng bàn tay ông nó mới cảm thấy toàn thân mệt mỏi . Những cơ gân khắp người nó dường như rã rời , nó lim dim thiếp đi lúc nào không rõ . Đêm đó ông và nó ngủ thật ngon giấc . Và cứ thế mỗi ngày bên ông , nó lướt lờ trên mặt biển , nó nô đùa cùng gió và mây , nó bay cao hơn cánh chim và lộng lẫy như một bức tranh , nó ngày thêm kiêu ngạo . Nó quên đi thân phận của nó chỉ là một cánh điều không hơn không kém trong cuộc đời và nó hoàn toàn không có sức mạnh . Nó như loài cây chùm gởi và cuộc sống của nó rất ngắn ngủi , mong manh . Nó quên rằng người ta có thể đưa nó lên cao khi gặp gió và cũng có thể không cần lý do chánh đáng kéo phăng nó xuống đất không thương tiếc . Nó chỉ là một món đồ chơi , một trò tiêu khiển theo phong trào .

Mấy ngày rồi ông không đụng đến nó , ông mãi mê nô đùa cùng đứa cháu nội ở Thành Phố mới về . Nghe ông gọi tên nó là TRUNG . Nó trạc đâu chừng 15 tuổi . Nhưng nó đã làm nhiều trò vui mắt khiến cho bọn trẻ trong xóm cứ vây quanh và không còn nhớ đến nó . Cánh điều tội nghiệp rũ rượi nằm trong một xó . Nó nhớ ông , nhớ những kỷ niệm êm êm ngủi mà nó vừa mới có đây thôi . Nó nhớ những lúc huy hoàng với tiếng cười tự đắc . Và nó khóc , khóc trong âm thầm lặng lẽ vì sẽ chẳng còn một ai nghe thấy .

Hơn một tháng hè trôi qua , nó không còn tin sẽ có người nhớ đến nó . Nó nằm yên trong chính sự lặng im . Bỗng nó giật mình , có tiếng chân người đến . Không phải một mà nhiều tiếng chân . Tim nó rộn lên niềm vui khác lạ , nó thấy ông tiến đến bên nó . Bàn tay ông chạm vào nó , và lũ trẻ thân quen kia nữa . Chúng lại hồ hởi như xưa khi thấy nó , có cả thằng TRUNG . Thằng TRUNG nhìn nó bằng ánh mắt không thân thiện . Nó nói : " trời ơi , con điều cải lương quá . Trên đó tụi con làm con điều đẹp lắm , đơn giản hơn nhưng theo thời đại chứ không như dưới này . Tụi con làm như hình máy bay của Mỹ bay trên bầu trời Irắc, hình con đại bàng cánh rộng , hình siêu nhân ...loại hình này xưa rồi . Nghe thằng TRUNG nói mà nó ứa nước mắt . Ông trao tay nó cho thằng TRUNG . Thằng TRUNG liền liệng nó một cái xạch xuống nền đất làm nó đau điếng , thế rồi thằng TRUNG bắt đầu nhả sợi dây ra và lôi nó xềnh xệch trên mặt đất . Toàn thân nó ê ẩm , nó khóc không còn nước mắt vì đau vì giận . Và nó lại bay lên theo chiều gió , theo sức gió trước những tiếng vỗ tay vang dậy đau lòng. Nó bay cao hơn khi ông chời đùa với nó . Nhưng hôm nay nó không cười , nó thèm khát được làm một làn gió thông dong , nó tha thiết mong được làm một cánh chim giữa trời ung dung tự tại . Nó mong người chơi với nó là ông . Nó bay lên bay xuống , lượn qua lượn lại theo sự điều khiển của TRUNG . Nó không tự do như khi nó nằm trong tay ông nữa . Nó cất tiếng chào bạn gió , nhưng bạn gió không trả lời nó xem như nó không hề có mặt trên bầu trời . Nó cất tiếng kêu bạn chim một cách thân thiện nhưng những người bạn ấy cũng lảng lờ xa nó . Nó nhìn đám mây bay , nó vẫy tay chào nhưng đám mây cũng chẳng ngó ngang nó . Những hàng cây nhìn nó với tia mắt đầy oán ghét và mặt biển giận dữ như chực chờ nuốt chửng nó khi nó chao người quá thấp . Nó sợ hãi trước sự cô đơn tột độ . Nó bỗng cảm nhận sự mệt mỏi giữa những gì mà nó từng ấp yêu , hy vọng , từng kiêu hãnh , từng sung sướng . Nó không khóc nữa vì nó không còn gì để khóc . Nó oán hận bản thân nó nhiều vô hạn , giá mà nó đừng sanh ra trên cõi đời này . Sau cuộc vui nó lại trở về nơi góc tối .

Chiều nay là chiều buồn thảm nhất của cuộc đời cánh điều tội nghiệp . Nó đau đớn tột cùng khi thân nó bị viên đá sắc bén làm rách toạt một đường . Nó đau đến độ không kịp la lên , vậy mà thằng TRUNG vẫn ngang nhiên kéo nó thật mạnh tay . Nó không bay được . Nó rên , nó van xin được nghỉ ngơi . Nhưng không có ai nghe thấy . Nó loạng choạng , chao đảo trên bầu trời . thấp hơn cánh chim , và giữa những tiếng mắng mỏ của đám trẻ . Mọi vật chung quanh đang cười chế nhạo nó . Nó xấu hổ quá , cô đơn quá , tội nghiệp quá , nhưng không có ai đồng cảm cùng nó . TRUNG thu dây lại và lôi nó về nhà , quăng nó vào một cái góc . Nó ứa nước mắt nghẹn ngào . Bọn trẻ chúm đầu theo dõi thằng TRUNG làm một cánh điều lộng lẫy hơn nó . Ông cũng góp sức cùng cháu nội . Nó gọi ông ơi trong tuyệt vọng , ông say mê làm một con điều khác . Nó không còn là người quan trọng trong lòng ông . Nó là người vì đuổi sức . Những giọt lệ nóng hổi , đáng thương cứ thi nhau chảy dài trên má nó . Từng tiếng nấc nghẹn vang lên , nó nhắm đôi mắt lại trong muôn ngàn hối hận . Nó kịp nhận ra số phận của nó trong cuộc đời . Cánh điều kia lại được sự ủng hộ của bao nhiêu người . được những vinh dự cũng như nó ngày nào . Còn nó nằm yên trong góc tối . Thế rồi người ta đem nó ra vá víu lại thân thể cho nó và cuộc đấu bắt đầu : "Nó và cánh điều mới so tài cao thấp ". Một bên là bọn trẻ và nó , còn bên kia là cánh điều mới , TRUNG và ông . Người ta thả dây , nó bay theo chiều gió một cách buồn tẻ và mệt mỏi . Nó cứ bay , mặc tình gió đang rít , biển thét gào , những cánh chim hót hời hợt đua nhau bay về tổ . Và mây đen kéo tới làm bầu trời trong xanh chuyển màu xám xịt , đen tối . Trời sắp đổ mưa . Nó bắt đầu thấy lạnh , mỗi nó run lên như toàn thân nó . Nó không nói gì thêm ngoài sự chịu đựng . Con mưa ập đến . Người ta bỏ chạy mang theo cánh điều mới , còn nó bị quăng lại phía sau một cách không thương tiếc . Nó bay một cách tự do , nó lao đảo chao nghiêng , nó hốt hoảng khi nhận ra sự mất cân bằng Cái đuôi xinh đẹp của nó vướng vào một nhánh cây làm nó bị treo lơ lửng giữa không gian bao la , lạnh lẽo . Mưa như trút , Nó đưa mắt cầu cứu trong tuyệt vọng . Toàn thân nó ướt sũng . Nó cố lao về phía trước nhưng nó không thể cố nhích thêm được bước nào , người nó cứ trơ ra mặc gió , mặc mưa đang tấp vào mặt vào thân thể nó xối xả . Nhánh cây cũng oằn lên và rắc , nó không kịp định thần thì nó đã lao thẳng xuống mặt đất , người nó dán chặt vào mặt đất . Hơn phân nửa chiếc đuôi dài tha thướt treo trên ngọn cây cao tung bay theo gió , trong khi nó đau đớn tột cùng . Nó lại gọi ông , gọi ông trong tiếng mưa , tiếng sấm , tia chớp , tiếng biển thét gào , giận dữ . Gió mạnh se cắt thịt da , lớp áo lông lầy bên ngoài đang loang ố , nó bỗng thấy toàn thân tê cóng , và nó biết thân thể nó đang bị những giọt nước vô tình làm cho tan rã . Nó thoi thóp trong chính nỗi đắng cay của nó .

Sáng nay khi mặt trời lên , khi những tia nắng ấm áp lan toả lây nó tỉnh . Nó yếu lắm , nó biết điều tội tệ đang đến với nó . Một vài chú chim bay sà xuống đậu bên cạnh nó , lây nó , nó đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn cảnh vật , biển dịu sóng , gió nhẹ nhẹ , hàng cây lại rung rinh nô đùa trong nắng , mọi người ai về vị trí

của họ . Nó nhớ mọi người biết bao , giây phút này nó cần ông biết bao , nó biết mình sắp phải đi xa , nó biết rằng nó không thể tồn tại . Những cơn gió nhẹ liềm ngang qua thân hình nó , mơn trớn nó . Nó bỗng nhận ra trái tim nó có một tý gì ảm áp cuối cùng . Mọi người có lẽ sẽ chẳng bao giờ biết có một cánh điều mong đợi họ trong giây phút sau cùng . Họ cũng sẽ chẳng bao giờ còn nhớ gì về nó,nhưng nó sẽ mãi ghi nhớ mọi người . Một cơn gió mạnh ập đến khi tia nắng ảm áp vừa kịp hong khô thân thể nó ,cơn gió cuốn phăng nó vào mặt nước . Con sóng mạnh nhẹ nhàng vô tình kéo mạnh nó , ôm nó gói trọn trong lòng biển . Mọi vật không có gì thay đổi , nhưng trên mặt biển chiều nay còn in dấu một cánh điều . Trên mặt cát còn sót lại một cọng tre nho nhỏ thanh mảnh , một chút gì đó còn vương vấn nuôi tiếc cuộc đời trên ngọn cây cao . Nó vẫn chờ một bàn tay thân thuộc , nó vẫn mong một cái gì đó trong tuyệt vọng , trong cơn lốc biển vô tình